

Мильні бульбашки на смак схожі на кульбабу. Я це знаю, оскільки куштувала й те, й інше. Кульбабу — багато років тому, ще коли була маленькою. Проте й досі пам'ятаю той смак — гострий і наче якийсь зелений. Немов мильні бульбашки — збагнула я щойно.

Я лежу у ванній, заплющивши очі. Поряд, на невеличкому комоді, поставила блютус-бокс, який безупинно програє мою улюблену пісню. Чудово. Саме зараз пісня починається знову. Спершу лунають гітарні акорди, що заспокоюють мене навіть тоді, коли думки перебувають у цілковитому сум'ятті. Спочатку грає лише гітара, і щоразу, коли чую її, мені кортить і самій навчитися грати. Поступово до мелодії влітаються ударні, і тоді мене охоплюють усі ті почуття, які я зазвичай жену від себе, бо не можу витримати.

Тим часом вода у ванній охолола, тому я дещо змерзла. Але мені так не хочеться вилізати, щоб довколишній світ лишався осторонь ще хоча б декілька хвилин. Тут, у воді, я почуваюся легко й захищено. Принаймні краще, ніж зовні.

Коли зі сходів долинають голоси, я розумію, що моему спокою настав край. Затамувавши подих, я занурююся у воду. Проте однаково їх чую. У двері стукають.

— Усе гаразд, Еммо?

Я випірнула.

— Усе добре, мамо.

— Справді?

— Так, тату. Не хвилюйтеся.

Моя голова знову заглиблюється під воду, коли я чую, як батьки спускаються сходами. Бракує швидкого дріботіння дитячих ніжок. Його голосу, що кличе мене.

Я більше ніколи його не почую.

Ця думка нависає наді мною, наче меч, який може впасти будь-якої миті. Я якось кумедно відчуваю власні очі: вони печуть і стають трохи вологими, якщо таке взагалі можливе під водою. І тут я зрозуміла, що не знаю, як довго вже затримую подих. Але мені було так добре, я почувалася вільною, коли збагнула, що не маю потреби впускати до свого тіла кисень.

За декілька секунд я виринула й почула, що мама знизу кличе мене до столу.

Сьогодні вівторок — день піци, а отже, мама дістане з холодильника дві пачки готового тіста для піци, розкачає його на деку, намастить соусом, який продається в комплекті до тіста, і покладе до піци все, що знайде в холодильнику. Потім додасть іще добрячу порцію соусу барбекю та поставить страву в духовку. Раніше ми завжди сміялися під час їди. А надто, коли я вкотре витягала зі своєї порції варену шинку так, наче це було частиною якогось шоу. Решта ж накидалися на свої шматки, немов згряя голодних левів. Раніше було два дека з піцою для чотирьох осіб. Та впродовж останніх чотирьох місяців одне з них залишалося напівповним, ніхто вже не хотів ласувати шинкою, і мама більше не сміялася.

Я підводжуся з ванни і тремчу, стоячи на бірюзових кахлях ванної кімнати. Потім обтираюся рушником, витираю сльози

та відчиняю двері. У коридорі темно, і я лякаюся, коли за кілька обережних кроків мене раптом засліплює яскраве світло прожектора. Напевно, я ніколи не звикну до нашої нової оселі. Тут усе якесь незатишне, холодне й не викликає бажання залишатися. Тато називає це смарт-житлом. А для мене це радше сцена з якогось жахливого реаліті-шоу. Я не почувуюся тут упевненою. Здається, цей будинок завжди наперед знає, що я маю намір робити.

Батьки ж воліють неодмінно мешкати саме тут. Я двічі плескаю в долоні, щоб притьмарити світло. Мені не хочеться спускатися сходами, мов та кіношна зірка у променях прожекторів. Утім, урочистої появи мені вочевидь не уникнути, бо мама навряд не помітила запрошення. Я навмисне поклала його там, хоча й удала, що це випадковість.

Я знаю, що так нечесно. Але хіба зі мною хтось поводитьься чесно? Можливо, наразі вони сидять у кухні й розмірковують, як знайти можливість, аби проти моєї волі відправити мене до психіатричного закладу.

Мама, тато і я — ми намагаємось не дивитися одне на одного. Мама промокає губи кремовою серветкою, що напрочуд пасує до скатертини, котру своєю чергою спеціально добирали до кольору шовкових абажурів двох торшерів. Я хотіла б сказати, що їжа сьогодні справді смачна, а ми — ідеальна родина, яка живе у прекрасному будинку. Той, хто побачив би зараз цю сцену, не зміг би вважати інакше. Але вже ніколи не буде так, як раніше, коли ми сиділи за столом усі разом і було байдуже, чи то підгорів сир, чи трохи не пропеклося тісто. Сьогодні дріжджове тісто важко осідає в моєму шлунку, а сир тягнеться нитками, коли я відкушую шматочок. Я ще

не доїла останньої порції, а тато вже нетерпляче совається на солом'яному стільці. Вони з мамою переглядаються.

— Еммо, люба, ми маємо побалакати з тобою.

Я жестом показую йому, що в мене зайнятий рот. Але це мене не рятує.

Мама стискає кінчик старого фартуха й сідає поряд з татом. Вона кладе руку на стіл, і я, аби зробити їй приємне, простягаю свою долоню назустріч. Вона усміхається зараз майже так само, як раніше. Та лише майже. Було б добре, якби ми могли завжди отак сидіти. «Так, як і личить родині», — наче каже вона.

— Про що йдеться? — запитую я з напівнапханим ротом і дивлюсь у вікно. На вулиці темно, і я відчуваю осінню негоду, завислу в повітрі. Мені не варто було класти це запрошення, немов якусь провокацію. Деякі битви так чи інакше закінчуються поразкою — байдуже, чи борешся ти, чи одразу складаєш зброю.

— Ця вечірка. Ми не хочемо, аби ти туди йшла. Ми не дозволяємо. Я гадала, ми це вже обговорили.

Мамин голос звучить м'яко, але непохитно. Я впевнена, що саме так вона розмовляє зі своїми студентами.

Я втягую голову в плечі та спостерігаю, як вона крутить пальцями запрошення, яке несподівано з'явилося у її руці.

Я набираю в легені повітря.

— Я це знаю, але...

— Еммо! Для нас усіх це важко... Пережити це... І, певна річ, це триватиме ще деякий час. Та лікар Паркер сказав, що така криза в підлітковому віці...

У мене стискається горло, і я підстрибую так стрімко, що на столі дзеленчить посуд. Чудовий звук, який додає ситуації драматизму.